

El futbol, a l'INI

Núñez i la «dignitat» de Catalunya

El futbol ha decidit posar-se al dia. Després d'un estiu marcat per la «guerra de l'aigua» i davant l'arribada d'una «tardor calenta» amb les batalles anti-OTAN, el futbol també fa el seu *show* bèl·lic: futbolistes contra clubs, clubs contra l'administració, aquesta contra la Federació i la Federació contra tots. Atès el caos en què es troba sumit el futbol, no és d'estranyar que

V. ALEIXANDRE

haja rebotat pels quatre costats. La anormalitat hauria estat que començàs la temporada amb normalitat i es travessàs l'hivern sense cap altercat. Només els clubs de Primera Divisió arrosseguen un deute superior als deu mil milions de pessetes.

Aquesta xifra dóna idea del desastre organitzatiu i de la impresentable gestió de la majoria de directius i de la mateixa Federació. El futbol mereixeria formar part de les empreses de

l'INI, amb tots els honors: el seu volum de ruïnes i pèrdues és perfectament equiparable al de qualsevol dels més selectes «negocis» del benemèrit —per a alguns— Institut Estatal. Inclús Solchaga, el ministre de les reconversions, podria i deuria entrar a sac en el futbol, per veure d'aconseguir allò que Pablo Porta i els seus no pogueren: convertir la gran catàstrofe del futbol en mil diminuts desastres. Però, cal no perdre la paciència, tot arribarà.

De moment, la vaga de futbolistes continua a l'hora d'escriure aquestes ratlles i no apareixen signes que pugui ser desconvocada. Al contrari: la intervenció del director general de Treball del Ministeri de Madrid ha encabritat, encara més, els clubs amb l'administració. El búnker esportiu i la gran dreta, implantada en les esferes dirigents del futbol, han pres bona nota del dictamen emès per Zapata i s'han proposat combatre el roig PSOE sense donar-li treva.

Els futbolistes, per la seua banda, no ballen agafats amb el govern de Felipe, perquè la majoria d'ells respiren l'«apoliticisme» pròxim al feixisme que caracteritza bona part de la nostra burgesia. Però els va bé que al front de l'AFE, el seu sindicat, hi haja quatre progressistes que reivindicuen una sèrie de qüestions que a qualsevol obrer pareixerien òbvies, si no fos perquè una selecta elit d'aquests futbolistes guanyen en un any allò que qualsevol obrer no arribarà a guanyar en tota la vida. Que un dels líders de la rebel·lió futbolera siga Juanito, el jugador del Real Madrid, decoratja el més pintat. Juanito és un dels caps millor dotats i més esplendorosos que té

EL VOSTRE

SEAT

A Comercial Setabense, S. A.

Baixada de l'Estació, 6. Tel. 288 17 80. XÀTIVA

L'estat: en les seues estones d'oci llegeix el *Marca* i ennobleix el seu esperit amb els cants de «Los Chunguitos». Però li passa igual que a Fraga: el perd la llengua i mai no arribarà a la Moncloa futbolística.

Malgrat tot això, els futbolistes tenen més raó que els clubs en el plet que els han plantejat i aquests, una vegada més, han hagut de recórrer a arguments demagògics i a interpretacions de la legislació, unes vegades esportives, d'altres laborals, segons els convenia, per tractar de justificar les seues insostenibles posicions. Els mateixos directius que utilitzen els eficionats i els socis com a para-xocs per a frenar qualsevol investida, són els que se n'obliden a l'hora de la veritat.

No s'entén massa bé que es diga que el soci és el gran perjudicat per la vaga i, a continuació, els mateixos clubs els obliguen a pagar per un partit de juvenils els mateixos preus que quan juguen els professionals. Tampoc no és clar que els qui es neguen a negociar un conveni laboral amb els jugadors, argumentant que la qüestió hauria de ser debatuda per l'assemblea de socis de cada club, s'asseuen després a negociar amb la televisió o les cadenes de ràdio, exigint unes quantitats desproporcionades per les

retransmissions, sense, en aquest cas, haver consultat els socis que diuen protegir. ¿Per què, per a una cosa, els directius de futbol donen per fet comptar amb el manament de l'assemblea i per a una altra cosa no?

Els directius, en definitiva, no són responsables jurídicament davant ningú de la seua gestió al front dels clubs, i fan el que volen. Seguint les sàvies lliçons del patriarca Pablo Porta, es limiten a embolicar els assumptes fins que acaben podrint-se i la flaire els obligue a fugir i no remoure'ls. Ara mateix, el patriarca, des de les altures, es limita a callar, a posar llenya al foc i a no intervenir.

Està a punt d'anar-se'n i vol eixir per la porta gran: aclamat per tots i inclús, si es presta, obligat a compareixer de nou en la palestra per tal de repetir alguns dels seus numerets. Mentrestant, contempla complagut com l'espasa del «Zorro» cau sobre el ministre Solana, que amb un decret acabà amb el que semblava ser un president immortal en el seu càrrec, però que ara, amb la tossuda posició dels «seus» dirigents de clubs, es veu envoltat en una guerra, sense ser ell el ministre del ram, ni tan sols el conseller d'Obres Públiques i Urbanisme de la Generalitat valenciana.

Rectificació

Per error, en l'article «La lliga ha arribat», del passat número 12 d'EL TEMPS, s'atribuïen a Pasieguito els fitxatges d'Urruti i Iglesias, quan en realitat, aquests dos jugadors, els havia fitxats Paquito. Mentre Pasieguito estigué al càrrec de la secretaria tècnica, passaren pel club un grapat de bons jugadors —Kempes, Bonhof, Carrete, Diarte, entre d'altres— exemples d'una bona trajectòria.

Poseu-li un boç

Ferran TORRENT

Durant una època es feu tan insuportable que els mateixos companys de directiva es veieren en la necessitat de fer-lo callar. El club arribà a contractar un grup d'especialistes en relacions públiques per tal de refer la imatge de l'entitat, de tant deteriorada com es trobava a causa de les desafortunades intervencions de Josep Lluís Núñez. A Casaus, vicepresident, li encomanaren la missió de representar l'equip en els desplaçaments; allà on anava Núñez, la llotja de presidència semblava una brega de galls: el públic s'esvalotava. Per qüestions de salut —mai una nota oficial no havia estat tan encertada—, el president decidí quedar-se a casa; només assistiria als partits del Camp Nou. I per un temps callà.

Això succeí fins que el Barça encolomà un 0-3 al Madrid en el primer partit de la lliga-84 i, l'endemà, per qüestions estrictament laborals, els professionals de la pilota es declaraven en vaga indefinida. Massa esdeveniments en tant pocs dies; Núñez rebentà: «Si hagués guanyat el Madrid, la vaga no s'hauria dut a terme», i en ple atac delírium trèmens, afegí: «Aquesta és una victòria del poble català que no se li pot negar», digué referint-se al fet que els seus jugadors no haurien de secundar la vaga. De vegades, Núñez resulta tan infantil i tan soca que fa de

Arxiu
Núñez o la identificació d'equip amb poble

les victòries contra el Madrid, d'altra banda molt normals, una exultant manifestació d'inferioritat esportiva i, per extensió, d'inferioritat ciutadana. Núñez no defensa, insulta.

La dignitat del poble català que el president del Barça intenta redimir no depèn, sortosament, de les hàbils filigranes dels seus xicots. Fa onze anys que les vitrines del club no veuen un campionat de lliga. Alguna copa del Rei, de tant en tant. Núñez només guanya que batalles; és un general devaluat i poc intel·ligent que deixa que, les guerres, les guanyen els altres i no sap evitar, de passada, que els seus triums o fracassos vagin lligats a l'esdevenidor català. Una imprudència temerària, ja què més enllà de Fraga sempre hi ha algun burro que s'ho creu.